

нътъ предвижда. И той напрегна всички сили да премине и тая преграда.

Бѣше влаженъ октомврийски день, който не вдъхваше нищо весело. Предъ общинското управление сѣтълпѣха много младежи, дошли за калфенски изпитъ. Между тѣхъ бѣше и Бумерангъ. Той се яви предъ комисията, която се състоеше отъ единъ учителъ и двама майстори — коларо-желѣзари. Подаде си заявлението, придружено отъ необходимитѣ документи, и внесе установената такса. Комисията му зададе по жребие практическа работа. Падна му се да изработи единъ тегличъ за кола. Бумерангъ засия отъ радостъ — работата му се видѣ много лека.

Следъ тричасова работа той се яви съ изработката, въ която имаше вложено не само разбиране, но и усѣтъ за хубаво изпълнение. Това извика нескривано учудване у комисията.

Започна теоретическия изпитъ. Всички кандидати, първо, трѣбваше да положатъ писменъ изпитъ по български езикъ, който се състоеше отъ една диктовка, съ която щѣха да докажатъ своята грамотностъ. Бумерангъ прояви и тукъ голѣмо внимание, и писмената му работа бѣше една отъ най-хубавитѣ.

Следваше изпитъ по теория на занаята, четене, смѣтане, благонравие и други. По всичко той даваше вѣрни отговори: знаеше и какви трѣбва да бждатъ отношенията между чиракъ и майсторъ, извлѣче поука отъ прочетеното четиво, реши смѣло и самоувѣрено задачата.

Възторгътъ на комисията бѣше голѣмъ. Самъ председателятъ се обърна къмъ Бумерангъ и каза съ задоволство: „Момко, възъ основа на положения отъ тебе изпитъ по теория и практика, отъ името на Търговско-индустриалната камара, произвеждамъ те калфа по коларо-желѣзарския занаятъ. Азъ и двамата майстори сме много доволни отъ твоитѣ отговори и ти пожела-